

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὑπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ὁ ἐν Πάτραις κ. Κωνσταντῖνος Στρούμπος, ἐκπληρῶν τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀνέλαβε τὴν δι' ἑαυτὸν τοῦ ἐξόδου ἀνέγερσιν Παρθενιαγοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, δι' ἧς θέλει δαπανῆσαι περὶ τὰς 40,000 δραχμῶν.

ὑπὲρ τοῦ μνημείου τοῦ λόρδου Βύρωνος προσηνεγχοῦ ἐῖς τὴν ἐπιτροπὴν ἡ κυρία Καμάρα ν. ὁρ 50, οἱ κκ. Π. Βαλαωρίτης 50, Ε. Ψύδας 25, Χ. Πρετιντέρης Τυπάλδος 10.

ΕΜΙΛΙΟΣ ΛΙΤΤΡΕ.

Ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλεν ἡμῖν πρὸ ἡμερῶν τὸν θάνατον τοῦ διασημοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Ἐμιλίου Λιττρέ, φιλοσόφου καὶ φιλολόγου ἐπιφανοῦς. Ὁ Λιττρέ ἐγεννήθη ἐν Παρίσις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1801. Ἄμα ἀναύσας τὰ ἐχέυκλια μαθήματα, ἐν οἷς διεκρίθη διὰ λαμπρῶν ἐπιτυχιῶν, ἐνεγράφη φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τι νοσοκομεῖον. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐμφύτου ὠθομένου κλίσεως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας, παρητήθη μετ' οὐ πολὺ τῆς ἱατρικῆς, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς, τῆς ἀραβικῆς, τῆς σανσκριτικῆς καὶ ἄλλων ἀρχαίων γλωσσῶν. Φύσει ἔχων τὸ πνεῦμα ὀξύ καὶ ἱερατικὸν καὶ ἀκαταπόνητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὁ Λιττρέ ἀφωσιώθη ἔκτοτε ὑλόκληρος εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐπιστήμης. Ἐἶχεν ἤδη πρὸ διετίας ἰδρύσει, τῇ συμπράξει καὶ ἄλλων, τὴν «Ἐβδομαδιαίαν ἱατρικὴν ἐφημερίδα», ὅτε ἐξερράγη ἡ ἰουλιανὴ ἐπαναστάσις τοῦ 1830, ὃ δὲ Λιττρέ, ὅστις ἀνήκεν εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα, συνηγωνίσθη μετὰ τῶν ἀνατρεφάντων τὸν θρόνον τοῦ Καρόλου Ι', μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον προσελήθη εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «Ἐθνικῆς», ἧς ὑπῆρξε μέχρι τοῦ 1851 εἰς τὸν διακεκριμένον συντακτῶν. Ἀλλ' ὅμως ἡ πολιτικὴ δὲν ἀπέσπασεν αὐτὸν ὅλως ἀπὸ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν αὐτοῦ ἐργασιῶν, τὸ δὲ 1837 ἱδρύσε μετὰ τοῦ Dezeimeris νέαν ἱατρικὴν ἐφημερίδα, τὴν «Πείραν», καὶ τῷ 1839 ἤρξατο τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐξαιρετοῦ αὐτοῦ μεταφράσεως τῶν ἔργων τοῦ Ἱπποκράτους, ἧτις ἀποτελοῦσα 10 τόμους ἐπερατώθη τῷ 1861, προσεπόρισεν δὲ εἰς τὸν συγγραφεὰ αὐτῆς τὴν τιμὴν νὰ ἐκλεχθῇ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστῶν αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου. Τῷ 1844, ἀποθανόντος τοῦ Fauvel, ἐξελέχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σοφοῦ Σωματείου ὅπως ἀποτελέσῃ μέρος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἧς ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ συγγραφὴ τῆς «Φιλολογικῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας», οὗτος δ' ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρωτίστων συντακτῶν τοῦ 21ου, 22ου, καὶ 23ου τόμου τῆς ἱστορίας ταύτης, καὶ ἤρξατο ἔκτοτε τῶν μακρῶν καὶ ἐμβριθῶν ἔρευνῶν ἐπὶ τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ὧν προῖον ἔσχον ὑπῆρξε τὸ κατόπιν ἐκδοθὲν μέγα αὐτοῦ λεξικὸν τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

Περὶ τοὺς χρόνους τούτους ὁ Λιττρέ συνεδέθη μετὰ τοῦ Αὐγουστοῦ Comte, τοῦ διασημοῦ ἰδρυτοῦ τῆς θετικῆς φιλοσοφίας, κατεστάθη δὲ μετ' οὐ πολὺ εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων αὐτοῦ ὁπαδῶν. Τὸ διαγενὲς πνεῦμα αὐτοῦ, τὸ ἐν παντὶ τὴν ἀκριβείαν θηρεύον, ἐσαγηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ χαρακτῆρος τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ κοινωνικοῦ τούτου δόγματος, παρέμεινε δ' ἐπὶ μακρὸν ὁπαδὸς τοῦ Comte, καὶ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ πολλάκις ἐπηγήματοι θεωρίας, ἰσχυρῶς ὅπ' ἄλλων πολεμηθείσας, αἱ καὶ αὐτὸς κατόπιν ἐγκατέλειπε.

Ἐπελθοῦσης τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, ὁ Λιττρέ ἐγένετο μέλος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐδόθη πάλιν ὅλος εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας. Τῷ 1854 προσελήθη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ «Journal des Savants», ἐν ᾧ ἐδημοσίευσεν πληθὺν ἄρθρων, τῷ δὲ 1857 ἱδρύσε τὴν «Ἐπιθεωρῶσιν τῆς θετικῆς φιλοσοφίας», τὴν ὁποίαν διηύθυνεν ἀδιαλείπτως ἔκτοτε. Τῷ 1863 ἤρξατο τὴν δημοσίευσιν τοῦ κυριωτάτου αὐτοῦ ἔργου, τοῦ λεξικοῦ τῆς γαλλικῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον ἐπεράτωσεν μετὰ 9 ἔτη, ἧτις τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1872. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1863) ὁ Λιττρέ παρουσιάσθη ὑποψήφιος εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν· ἀλλ' ἡ δημοσίευσίς βλασητάτης διατριβῆς, ἐν ᾗ ὁ φανατικὸς ἐπισκοπος Dupanloup κατηγόρει τὰ δόγματα αὐτοῦ ὡς ἀνῆθικα καὶ ἀσεβῆ, παρεκώλυσε τὴν ἐκλογὴν του. Ἐν ἔτει 1870, ὅτε αἱ γερμανικαὶ στρατιαὶ ἐχώρουν πρὸς

τοὺς Παρίσιους, ὁ Λιττρέ ἐβδόμηκοντούτης ἤδη ὑπέεικον εἰς παρακελεύσεις τῶν φίλων του ἔφυγεν ἐκ τῆς πρωτεύουσας· ἔλθων δὲ εἰς Βορδὸν, ἀνέλαβεν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Γαμβέττα διοργανωθεῖσῃ αὐτόθι πολυτεχνικῇ Σχολῇ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας.

Ἐκλεχθεὶς τῇ 8 Φεβρουαρίου 1871 βουλευτὴς Σηκουάνα ἐν τῇ ἐθνικῇ Συνελεύσει ὁ Λιττρέ ἔλαβε θέσιν ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐν ταῖς τάξεσι τῶν δημοκρατικῶν, ὑπεστήριξε δὲ σταθερῶς διὰ τῆς ψήφου του τὴν πολιτικὴν, ἣν ἐνεκαίνισεν ὁ Θιέρς. Μὴ ἔχων τὸ δῶρον τοῦ λόγου δὲν μετεῖχε τῶν κοινοβουλευτικῶν συζητήσεων, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας γνώμην αὐτοῦ ἀνέπτυσεν ἐκάστοτε ἐν τῷ τύπῳ δι' ἄρθρων ἐμβριθῶν καὶ ἰσχυρῶν, ἐν οἷς διέλαμπε ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ φιλοπατρία τοῦ ἀνδρός.

Τὴν 30 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1871, παρὰ τὴν ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν τοῦ Dupanloup, ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐξέλεξε τὸν Λιττρέ μέλος αὐτῆς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Villemain. Ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐξηρέθη ἐπὶ τοσοῦτον τὸν βίαιον ἐπισκοπον τοῦ Ὁρλεάνς, ὥστε ἀμέσως ἔδωκε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας. Τὸν Δεκέμβριον δὲ τοῦ 1875 ἐξελέχθη γερουσταστὴς ἰσθμίου.

Ὁ Λιττρέ ὑπῆρξεν εἰς τῶν εὐρυμαθεστάτων τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν, θιασώτης ἐνδερμῶς τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ πνεύματος, καὶ γλωσσολόγος ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων. Πληθὺν τῶν προημιονουθέντων ἔργων ἐδημοσίευσεν καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα καὶ πραγματείας διακρινόμενας ἐπὶ ἐμβριθεῖα καὶ γλαφυρότητι, ὧν μία ἴσ' «Περὶ τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς ἀρχαίας γαλλικῆς ποιήσεως», μελέτη μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος γεγραμμένη, δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ «Ἐπιθεωρῶσιν τῶν δύο Κόσμων», ἐν ᾗ ἐδημοσίευσεν καὶ μεταφράσιν τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς Ἰλιάδος εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τοῦ 8ου αἰῶνος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα «Ἀθηναίον» ἑλληνικὸν χειρόγραφον μεγίστης ἱστορικῆς ἀξίας ἀνεκαλύφθη πρὸ μικροῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Βασιλειέδου ἐν τῇ «Συνοδικῇ Βιβλιοθήκῃ» Μόσχας. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο περιέχει ἱστορικὴν ἀφήγησιν τῆς κατὰ τὸ 1040 ἐπαναστάσεως τῶν Βουλγάρων κατὰ τῶν Βυζαντινῶν, συγγραφεὶσαν ὑπὸ ἀνδρός, αὐτόπικτον μάρτυρος τῶν γενομένων. Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται κατ' ἔκτασιν καὶ περὶ τῶν Βλάχων, οὓς καταγγέλλει ὡς πρωταίτιους τοῦ βουλγαρικοῦ κινήματος, δρίζων ἀκριβῶς τὰς γεωγραφικὰς αὐτῶν τοποθεσίας καὶ τὴν φυλετικὴν αὐτῶν συγγένειαν πρὸς τοὺς Βεσσούς, τοὺς οἰκούντας ἐν δυσπροσίτοις χώραις παρὰ τὸν Δούναβιν καὶ τὸν Σάον. Διὰ τῆς ἐρέσεως τοῦ προημιονουθέντος ἱστορικοῦ κειμένου τὸ περὶ καταγωγῆς τῶν Βλάχων ζήτημα, περὶ οὗ ἔγραφε πάμπολλα ὁ Rösler, ὁ Jung καὶ ἄλλοι, θὰ παράσῃ ἴσως τὸ ἐνδόξιμον εἰς νέας καὶ θετικωτέρας ἐθνολογικὰς ἐρεῦνας.

Ἡ ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἀνέθηκεν εἰς τὸν ὑψηλὴν κ. Σπυριδωνᾶ Λάμπρον τὴν ἔκδοσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ἀθῶνις ἐδρεθέντων ἀπανθισμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογενήτου ἐκ τῶν ζωολογικῶν συγγραμμάτων τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ἔκδοσις αὕτη ὁ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον τόμον σειράς νέας ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Supplementum Aristoteleum· ἔσται δ' ἡ σειρά αὕτη συμπλήρωμα τῆς δαπάνης τῆς Ἀκαδημίας γενομένης μεγάλης ἐκδόσεως τῶν ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων, διότι ταῦτα, τὰ τε σωζόμενα καὶ τὰ ἀπολεσθέντα, θεωροῦνται ὡς ἡ πρωτίστη πηγὴ τῶν ἀπανθισμάτων τοῦ Πορφυρογενήτου.

Εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅπως οἱ Ἀγγλοι θεολόγοι ἐρίζουσι περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου τῆς Ἀγίας Γραφῆς, λόγῳ ὅτι ἐν τῇ ἀγγλικῇ μεταφράσει δὲν ὑπάρχουσιν ἀκριβῶς μετενηνεγμένα θὰ θεῖα ῥήματα. Ἐσχάτως ἐξεδόθη ἐν Λονδίνῳ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις τῆς Νέας Διαθήκης ἐπιθεωρηθεῖσα καὶ ἀκριβολογηθεῖσα ὑπὸ θεολόγων καὶ ἐλληνιστῶν, οἵτινες ἀντέβηλον πᾶσαν ἀγγλικὴν φράσιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πρωτότυπον. Τῆς νέας δὲ ταύτης μεταφράσεως ἐπωλή-

θησαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν 150 μυριάδες ἀντιτύπων!! Οἱ τυπώσαντες τὸ ἔργον τυπογράφοι τῶν πανεπιστημίων τῆς Ὁξωνίας καὶ Κανταβερίας, ἀπέστειλαν ἀντίτυπα καὶ εἰς τὰς Ἰνωμείνας Πολιτείας. Ἐξ αὐτῶν, ἅμα ἀποδικοδοθέντων, 800,000 ἡγοράσθησαν μόνον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ἐν Φιλαδέλφειᾳ, ὅθεν θέλει διαχυθῇ καθ' ἑκατομμύρια ἀντιτύπων ἀνὰ πᾶσαν τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν.

— Μία πεντάγλωσσον λεξικὸν Ἰαπωνο-γαλλο-ἀγγλο-γερμανο-νεερλανδικὸν τῶν λέξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ στρατιωτικὰ καὶ εἰς τὸ ναυτικὸν ἐδημοσιεύθη ἐν Ὑεδὸ τῆς Ἰαπωνίας ὑπὸ τῆς ἰαπωνικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ λεξικὸν τοῦτο ἀποτελεῖ ὀγκώδη τόμον, ἐτυπώθη δὲ κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον ὑπὸ ἰθαγενεὺς τυπογράφου καὶ συνοδεύεται ὑπὸ ἄτλαντος, περιέχοντος εἰκόνας, χαραχθεῖσας μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας.

— Περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ φωτοφάνου ἐσημείωσαμεν ἄλλοτε ἐν τῷ Δελτῷ ὀλίγα τινά. Ἐσχάτως δὲ κ. Δυμάς, ἐκ τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν, ἔλαβεν ὑπόμνημα λίαν ἐνδιαφέρον τοῦ ἐφευρετοῦ τοῦ θαυμασίου ὄργανου κ. Graham Bell, ἀγγλιστὶ συντεταγμένον, ὅπερ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ ἐφευρετὴς προὕκωρσεν ἱκανῶς εἰς τελειοποίησιν τοῦ ὄργανου του. Κατὰ τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων, ἐκ τοῦ ὑποβληθέντος ὑπομνήματος τοῦ κ. Bell ἐξάγεται ὅτι:

1) Εἶνε δυνατόν ν' ἀκούσωμεν ἤχον ἐκπεμπόμενον ἐξ ἀποστάσεως, προσαρμόζοντες τὸ οὖς ἐπὶ οὐσίαις οἷα σδὴ ποτε, φωτιζομένης ὅπ' ἀκτίνος φωτὸς διαλείποντος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶχε τῶς ἐπιτύχει ὁ κ. Bell, μεταχειριζόμενος μόνον πλάκα σελήνιου ἥδη ὁμως δύναται πρὸς τοῦτο νὰ μεταχειρισθῇ πηλὴν ἄλλων οὐσιῶν μεταχειρίζεται δὲ κατὰ προτίμησιν αἰθάλην.

2) Τὸ ὕψος τοῦ ἤχου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαλείψεων τῶν ἀκτίνων καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς φύσεως τῆς οὐσίας.

3) Ἀχρι τοῦδε ὁ κ. Bell εἶχε μεταδιδάσει μόνον μουσικοῦς ἤχους· ἀλλ' ἤδη διὰ τῶν νέων αὐτοῦ ὀργάνων κατάρθωσε ν' ἀκούσῃ καὶ ἔναρθρον φωνῆν. Ἡδυνήθη νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τινος ἐξ ἀποστάσεως 40 μέτρων.

4) Ἡ μεταδοτικὴ τοῦ ἤχου φωτεινὴ ἀκτίς, ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ φασματοσκοπεῖον παράγει γραμμάς, ὧν τινὲς μὲν εἰσὶν ἐπιδεκτικαὶ μεταδόσεως τῶν ἤχων, ἄλλαι δὲ οὐχί· ὥστε τοῦ λοιποῦ παρὰ τὴν φασματσκοπία ν' ὑπάρχει ἡ φασματοφωνία.

5) Ἡ φύσις τῆς φασματικῆς γραμμῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς οὐσίας τῆς ἐκτεθειμένης εἰς τὴν δέσμην τῶν ἀκτίνων.

Ταῦτοχρόνως τῷ κ. Graham Bell καὶ ὁ κ. Μερκαδιὲ ἀπερῶσαν ὑπόμνημα τῇ Ἀκαδημίᾳ, δι' οὗ ἀναγγέλλει ὅτι καὶ αὐτὸς κατέληξεν εἰς ἀποτελέσματα ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ φυσικοῦ. Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Μερκαδιὲ κατασκευασθὲν ὄργανον εἶνε ἀπλούστατον· τὸ ὀνομάζει θερμόφωνον, ἀποδίδους εἰς τὴν θερμότητα τὴν μεταδοτικὴν δύναμιν, ἣν ὁ κ. Bell ἀποδίδει εἰς τὸ φῶς. Τὸ θερμόφωνον εἶνε μικρὸς σωλὴν ὑλίνους, ἐγκλεισμένον ἑλασμα μετὰ λίθινον καπνισμὸν, τὸ ὅλον δ' εἶνε ἐξηρησμένον ἐπὶ σωλὴνος ἐκ καουτσούκ. Ὁ κ. Κορνὺ, παρευρεθείς εἰς τὰ πειράματα τοῦ Μερκαδιὲ, διαδέχεται ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο εἶνε πολὺ τιμὸν, διότι ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ ἀλλοιῇ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς.

Ἡ ἀρχαιολογικὴ αἰγυπτιακὴ συλλογὴ τοῦ κ. Ι. Δημητρίου καὶ αἱ μνημενικαὶ ἀρχαιότητες, τοποθετηθεῖσαι ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, εἶνε προσिताὶ εἰς τὸ κοινὸν καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν ἀπὸ τῆς 3-6 μ. ἐπὶ πληρωμῇ εἰσόδου μίᾳς δραχμῆς, ἐξαίρεσις τοῦ Σαββάτου, καθ' ὃ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος δωρεάν.

— Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου ἡ «Ἐκθεσις περὶ φυλλοζήρας» πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γενναδίου.

— Νέαι ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν ἄρτι «Αἱ Καλαὶ Τέχναι», θεατρικὴ ἐφημερίς καὶ ὁ «Καθρέπτης» πολιτικοσατυρικὴ.

BIBΛΙΑ

2379. Ἑστία. Ἐκδόματα κατὰ κυριακὴν. Ἔτος γ'. Τόμος ΙΑ', 31 Μαΐου 1881. Ἀριθ. 283 (231). Λεπτά 20. Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ.

6, 4ον, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ὁ ἱατρός Ἀντώνιος [Μυθιστορία Ἱ. Ρουφώνη. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]. — Κέρκυρα. (Μελέτημα Φερδινάνδου Γρηγοροδίου). — Ὁ βάρβαρος. — Ὁ γέρον Ἰππος. — Ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἐν Ἀγγλίᾳ. — Κουρεὺς καὶ ποιητής. — Περιέργα χημικὰ προϊόντα. — Φιλοπονία. — Ἡμανούλα. (Ποίημα Η. Τανταλίδου). — Δάνειον πνεύμα. — Ἀληθείαι. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἑβδομάδα.

2380. Σύντομος ἀπάντησις εἰς τὴν Ἀλήθειαν περὶ τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Χ. Μελετοπούλου ὑπὸ Μιχαὴλ Καραντζᾶ, πρώην κλητῆρος αὐτῆς. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ, 1881, μικρὸν 8ον, σελ. 42. Ἐκ τοῦ φυλλαδίου τούτου, ὃ διακρίνεται καὶ ἐξαίρετος τυπογραφικὴ κομψότης, ἀποσπόμενον τὸ ἐξῆς προοίμιον: «Μὴ εὐκαιρῶν δὲ κ. Ῥοῦτς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ μετὰ ἐξάμηνον κυοφορίαν ἐσχάτως ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ κ. ἐφόρου τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης φυλλάδιον, καὶ πλὴν τούτου εὐρίσκων κατὰ τὸ ἐπαχθὲς τὸ ἔργον ἕνεκα τῆς κατὰ κόρον ἰσως χρήσεως, ἣν ποιεῖται ὁ ἀξιοτίμος κ. Μελετόπουλος τῶν ἐπιθέτων ἀναιδῆς, ἰσοδόλος, βάτραχος, ἀσυνείδητος, ὄφις, μιαιφάνης, κόραξ, ἀνανδρὸς, ψιττακὸς, δολοφόνος» καὶ ἄλλων ὁμοίων, ἀνέθεσε τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς ἐμὲ, τὸν Μιχαὴλ Καραντζᾶν, τελειόφοιτον τοῦ Γυμνασίου καὶ πρώην κλητῆρα τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης. Πρὸς τοῦτο μοὶ παρέδωκε φάκελλον, περιέχοντα ἀντίγραφα ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ἄλλας σημειώσεις, ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἀπαντήσω εἰς ὁρισμένα μόνον γεγονότα, συστήσας μοι πρὸ πάντων ν' ἀπέχω ἀπὸ τῆς μνημείας τοῦ ὕψους τοῦ κ. ἐφόρου, ἥτοι νὰ μὴ ἀποδώσω τῷ κ. Μελετοπούλῳ οὐδὲν ἄλλο ἐπιθετον πλὴν τὸ τοῦ ἀξιοτίμου, ν' ἀρκεσθῶ ὀνομάζων «ἀνακριθεὶς ἰσχυρισμοὺς» ὅσα ἐν τῷ φυλλάδιῳ του δὲν συμφωνοῦσι πρὸς πρόχειρα γραπτὰ πειστήρια καὶ εἰς τούτων μόνον νὰ περιορισθῇ τὴν προσαγωγὴν. Ἐν συζητήσει ἀπομνημονεύοντων συμφερόντων οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ὑπάρχει μᾶλλον ὑπερογκῆς ἀπαίτησις τῆς τοῦ ἀπαιτοῦντος νὰ πιστεῖται. Ἀλλ' ὁ ἀξιοτίμος κ. Μελετόπουλος ἔγραψεν ὑπὲρ τὰς ἐκατὸν σελίδας, τῶν ὁποίων ἡ οὐσία δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς δύο μόνον λέξεις: «Πιστεύσατέ με». Ἀγνοῶ ἂν ἕνεκα οἰκογενειακοῦ ἢ προσωπικοῦ ὅγκου διεκδικεῖται ὅπ' αὐτοῦ τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο προνόμιον, δόσκολον ὅμως φαίνεται μοι νὰ ἐκταθῇ ἡ τοιαύτη ἀπαίτησις τυφλῆς πίστεως εἰς τοὺς σήμερον λόγους τοῦ κ. ἐφόρου, καὶ ὅταν ἀκόμη τύχῃσιν οὐτὸ ἀσάμφωνον πρὸς ὅσα ὁ ὕδιος ἔγραψε χθὲς ἰδιοχειρῶς ἢ ἄλλας οὐχ ἤττον ἐπισήμους γραπτὰς ἀποδείξεις. Μόνον τὴν ἀσάμφωنيαν ταύτην θέλω περιορίσθῃ καθ' ἣν ἔλαβον ἐντολὴν νὰ καταδείξω, ἀπαντῶν κατὰ σειράν εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ φυλλαδίου ξηρῶς καὶ ἀπερίττως».

2381. Ὁδὴγὸς τοῦ δεκανέως ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀλεξ. Ν. Μαυροκορδάτου, δεκανέως ἐν τῷ 8ῳ πεζικῷ τάγματι. (Ἐγχείρησις τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργείου). Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῇ. Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου. 1881. 16ον, σελ. 77. Τιμὰτι λεπτῶν 40. [Ἐκ τοῦ βιβλιαρίου τούτου, λίαν προσφύως μεταφρασθέντος εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, μεταφερόμενον ἐνταῦθα τὸν πρόλογον τοῦ μεταφραστοῦ, ἔχοντα οὕτω: «Καταγινόμενος εἰς τὰ τῆς ἐμῆς ὑπηρεσίας, ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ μελετήσω παρὰ τοὺς ἡμετέρους οἰκείους στρατιωτικοὺς κανονισμοὺς καὶ τοὺς ἀντιστοιχοῦντας γαλλικοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸ παρὸν σύντομον ἔγχειρίδιον. Τὸ βιβλιαρίον τοῦτο, ὅπερ ἐφάνη εἰς ἐμὲ προσφορτέστατος ὁδηγὸς εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τοῦ δεκανέως ἐν ἐκστρατείᾳ, ἐν ὁμίᾳ οὐχὶ παντελῶς ἄχρηστον καὶ εἰς ἄλλους ὁμοεθνήσους συναδέλφους, διὸ μεταφράσας ἐκδίδομαι αὐτὸ τῇ ἐγχείρησι τοῦ Σ. ὑπουργείου. Εἰς τὸ κείμενον ἐλαχίστας ἐπὶ νεύκων μεταβολάς. Μετέβαλον μόνον τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὅσα ἀπέβλεπον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Γάλλον στρατιώτην, καὶ κατέστησα αὐτὰ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ ἡμέτερα, ἀντικατέστησα δὲ καὶ τὸ ἐν τέλει τοῦ πρωτοτύπου γαλλο-γερμανικὸν βραχὺν λεξιλόγιον δι' ὁμοῦ ἐλληνοτουρκικοῦ. Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1881. Α. Ν. Μ.].

2382. Περὶ ἱππαραφίνης καὶ περὶ τῶν βάσεων τοῦ αἰθουλαίου. Πραγματεία ἐπὶ ὀρηγείᾳ ὑπὸ Ὅθωνος Α. Ρουσοπούλου, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας ἐπὶ φυσικαῖς ἐπιστήμαις. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῇ. Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ πανεπιστημίου. 1881. 8ον, σελ. 43.